

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zastoupený Mgr. Šárkou Harantovou, advokátkou se sídlem Masarykova 1327/45, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 2. 2012, č. j. 59 Af 1/2012 – 9,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Šárky Harantové **se určuje** částkou 4.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 27. 2. 2012, č. j. 59 Af 1/2012 - 9, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 26. 10. 2011, č. j. 8981/11-1500-506476 a č. j. 8982/11-1500-506476. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatel byl k vyzvednutí zásilky obsahující napadená rozhodnutí vyzván dne 31. 10. 2011, a protože si zásilku nevyzvedl, byla mu vložena do schránky dne 11. 11. 2011. Proto je třeba považovat rozhodnutí žalovaného za doručená dne 10. 11. 2011. Lhůta k podání žaloby stěžovateli vypršela dne 10. 1. 2012, žaloba byla však předána k poštovní přepravě teprve dne 11. 1. 2012, tedy opožděně. Proto ji krajský

soud odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání a bez toho, aby nejprve řádně a spolehlivě zjistil skutkový a právní stav a zabýval se i překážkou na straně stěžovatele a dobou předání obálky se žalobou k poštovní přepravě. V doplnění kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel přesvědčení, že rozhodnutí finančního ředitelství mu nebyla řádně doručena, neboť mu byla zaslána jako doporučené psaní, ačkoli v souladu s ust. § 40 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), mu měla být doručena „do vlastních rukou“. Z důvodu nesprávného doručování tak nikdy nezačala běžet lhůta pro podání žaloby, a tudíž nelze podanou žalobu odmítnout jako opožděnou. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Zároveň s podáním kasační stížnosti stěžovatel požádal, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, protože nepřiznání odkladného účinku by ho mohlo vystavit dalekosáhlým finančním potížím.

Finanční ředitelství se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnilo se závěry krajského soudu. K tvrzení stěžovatele uvedlo, že svá rozhodnutí stěžovateli zaslalo jako zásilku do vlastních rukou, nikoliv jako obyčejné doporučené psaní, což prokazuje doručka ve správním spisu. Nadto byla podle finančního ředitelství patrně podána opožděně i kasační stížnost, a proto by měla být odmítnuta. V žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel svá tvrzení o hrozící újmě nijak blíže nerozvedl a ani je nepodložil žádnými důkazy. Možnost přiznání odkladného účinku má přitom mimořádný charakter a obecná tvrzení nejsou postačující.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Především je třeba uvést, že kasační stížnost splňuje podmínky, aby se jí Nejvyšší správní soud zabýval. Usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 12. 3. 2012 a kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 26. 3. 2012, tedy poslední den zákonné lhůty pro podání kasační stížnosti podle ust. § 106 odst. 2 první věty s. ř. s.

Protože krajský soud odmítl stěžovatelovu žalobu pro opožděnost, přichází v úvahu pouze stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jediným možným důvodem v případě odmítnutí žaloby (viz rozsudky ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto omezil pouze na posouzení, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele odmítl, a tím vyloučil meritorní projednání věci.

pokračování

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, co bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V daném případě byl stěžovatel vyzván poštovním doručovatelem k vyzvednutí rozhodnutí finančního ředitelství dne 31. 10. 2011. Podle údajů na doručence založené ve správním spisu nejsou pochybnosti, že stěžovateli bylo doručováno v souladu s ust. § 40 daňového řádu, podle kterého se do vlastních rukou se doručují písemnosti, pokud je den doručení rozhodný pro počátek běhu lhůty stanovené právním předpisem nebo rozhodnutím správce daně, pokud tak stanoví zákon, nebo pokud tak určí správce daně. Nejednalo se o obyčejné doporučené psaní, zásilka byla připravena na poště k vyzvednutí, a protože si ji stěžovatel nevyzvedl, byla vložena do schránky dne 11. 11. 2011. Podle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu platí, že nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Rozhodnutí finančního ředitelství tak byla stěžovateli doručena dne 10. 11. 2011. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby bylo úterý 10. 1. 2012. Stěžovatel však žalobu podal k poštovní přepravě dne 11. 1. 2012.

Krajský soud tak správně posoudil stěžovatelovu žalobu jako opožděnou. Opožděné podání žaloby je dostatečným důvodem pro její odmítnutí a v takovém případě již není žaloba meritorně posuzována.

V žalobě stěžovatel poukázal na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, svoji pracovní neschopnost a hospitalizaci od 5. 1. 2012, ale zároveň je v ní uvedeno, že byla sepsána ze stěžovatelova pověření jeho sestrou a podle stěžovatelových pokynů. Stěžovatel žalobu také podepsal. Z toho nelze dovodit, že by nemožnost podat žalobu v zákonné lhůtě měla objektivně povahu absolutní fyzické nemožnosti na straně stěžovatele. Ve správním soudnictví sice může být na žádost v odůvodněných případech (vážné omluvitelné důvody) prominuto zmeškání lhůty k provedení úkonu, ale toto není aplikovatelné na lhůtu pro podání žaloby, protože prominutí zmeškání lhůty pro tento případ je výslovně vyloučeno v ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „(j)e-li žaloba podána opožděně, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů nebyla dodržena lhůta k podání žaloby, v důsledku jakých skutečností došlo k překročení lhůty, či kdo zmeškání lhůty zavinil. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty prominout a žalobou napadené rozhodnutí věcně přezkoumat“ (viz rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 – 57, www.nssoud.cz). „Předseda senátu nemůže vyhovět žádosti o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu, je-li žádáno prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby je zákonnou procesní lhůtou s propadnými účinky, jejíž nedodržení má za následek ztrátu možnosti tento procesní úkon s úspěchem provést.

Ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s., dle kterého zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout, má povahu speciálního ustanovení vůči § 40 odst. 5 s. ř. s.“ (viz rozsudek ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Azs 317/2004 – 56, www.nssoud.cz). Pokud tedy stěžovatel namítal, že se měl krajský soud zabývat překážkou, která mu bránila podat žalobu v zákonné lhůtě, není ani tato námitka důvodná.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Žádostí stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval vzhledem k tomu, že bez odkladu rozhodl ve věci samé poté, co byla žádost o přiznání odkladného účinku doplněna.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel neměl v řízení úspěch a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2012, č. j. 7 Afs 42/2012 – 36, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Šárka Harantová. V takovém případě platí odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát podle ust. § 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů náleží advokátce odměna za 2 úkony právní služby v částce 2 x 2.100 Kč (doplnění kasační stížnosti a doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku) a náhrada hotových výdajů v částce 2 x 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky. Celková odměna tedy činí 4.800 Kč

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu